

INGEZONDEN.

HERSTEL VAN EEN ONWILLEKEURIG BINNENGESLOPEN FOUT.

Van bevriende zijde werd er mijn aandacht op gevestigd, dat bij den employé van het lichtschip de Maas (Zie bldz. 5391 van mijn artikel „De pokken en de Besmettelijke-Ziektenwet”, in het nummer van 16 November jl.) wél de cornea-proef verricht werd. Deze proef viel negatief uit. Dit blijkt uit het artikel van HAN-NEMA in het nummer van 3 Augustus. KRAMER vermeldt de cornea-proef niet.

Groningen, 24 November 1929.

G. KAPSENBERG.

ENCEPHALITIS IN 1893.

In 1893 hadden wij in Rotterdam een tamelijk hevige pokkenepidemie. Daar de ziekte eerst niet herkend was en voldoende isolatiegelegenheid ontbrak, werden een aantal patiënten thuis verpleegd. Er kwamen ook enkele sterfgevallen onder de pokkenlijders voor. Door de geneeskundigen werd toen krachtig voor vaccinatie en revaccinatie geijverd. Louter hieraan schrijf ik het toe, dat de epidemie betrekkelijk spoedig tot staan kwam, ondanks de onvoldoende isolatie. Van verzet tegen vaccinatie of revaccinatie op grond van gemoedsbezwaren hoorde men in dien tijd al heel weinig en van encephalitis, als gevolg van vaccinatie of revaccinatie, hoorde men niets.

Het zal, als ik mij niet vergis, ruim 25 jaar geleden zijn, dat een mijner patiëntjes, dat leed aan varicellen, plotseling verschijnselen vertoonde van encephalitis, o. a. hooge temperatuur, sterk gevoel van ziek zijn, allerhevigste hoofdpijnen en eenigen tijd later doofheid. De hoofdpijn kon alleen door herhaalde lumbaalpuncties tijdelijk verlicht worden. Verschillende malen deed ik dan ook lumbaalpunctie. Het lumbaalvocht was helder, maar stond onder hoogen druk. Een aantal collegae, waaronder specialisten zagen met mij dit patiëntje, maar helpen konden wij niet; wij gevoelden ons machteloos. Ik herinnerde mij toen in een buitenlandsch tijdschrift gelezen te hebben, dat in een dergelijk geval het onderhuids inspuiten van antidiphtherieserum geholpen had. In onderling overleg spoot ik toen subcutaan, bij dit patiëntje tweemaal 10 cM³ antidiphtherieserum in met het merkwaardige resultaat, dat de hoofdpijn verdween, de temperatuur daalde en het kind beter werd; de doofheid bleef. Aan een verklaring hebben wij ons niet gewaagd.

A. BAKHUYSEN SCHULD.

OVER GRONDSTOFWISSELING BIJ BESTRALING MET DE KWARTSLAMP.

Naar aanleiding van bovengenoemd artikel van PRITZELWITZ VAN DER HORST in No. 46 van dit *Tijdschrift*, zij het mij vergund het volgende op te merken: uit den invloed van het ontstane huidpigment op de proefuitkomsten valt, zooals de schrijver terecht opmerkt, eigenlijk geen conclusie te trekken. Hiervoor zouden verschillende redenen kunnen worden aangevoerd. Eén ervan hangt nauw samen met de rol van het pigment zelf. Door de proeven van KARTSCHAGIN en SMIRNOW (*Zeitschr. f. d. Gesamt. Physik. Therapie*, Bd. 32 en 33 1927) is wel bewezen, dat pigmentrijkdom de absorptie van stralen bevordert. Voorts blijkt, dat de absorptie van stralen met lange golflengte het meest bevordert wordt en dat de vermeerderde energie-opneming geschiedt ten koste van de korte U. V.-stralen. Had collega PRITZELWITZ VAN DER HORST bij zijn proeven tevens gezorgd voor de aanwezigheid van stralen met langere golflengte, zichtbare lichtstralen, wellicht ware de uitslag meer positief geweest.

Het is echter nuttig, dat weer eens gebleken is, dat men van de kwartslamp alleen niet al te veel moet verwachten.

Ten slotte nog een vraag: Hoe stond het met het spectrum van de gebruikte kwartslamp? en is een zoo groot mogelijk huidgebied bestraald?

Langbroek, November 1929.

Dr. G. J. VAN DEN BOVENKAMP.